newal pühhapäwal kõrtsis ollid riidlemud, ei julgend ommad kübbarad teiste hulga pähua, sest et nemmad kartsid, et nemmad keigeessismessed piddid ollema, kellele kohto polest nuhtlus piddi peäle pantama. Agga sest neile ei olnud käswo, et nemmad tahtsid wasto panna, sest surem hulk tundis need seädussed head ollewa: ja nemmad piddid sega rahhul ollema, mis surem hulk heaks arwas. — Sepeäle pallusid kohtomehhed, et Josep need käsud weel ükskord piddi luggema, et ükski eddespiddi ei woiks ennast wabbandada, et ta ilma teädmatta olleks käskude wasto ekjnud. Sedda siis Josep heal melel teggi. — Nüüd kül monningad issekeskes nurrisesid, keigeennamiste need naesed, kes wina armastasid: agga ei senna ennam olnud parrata, mis tehtud olli se olli tehtud.

Külla

Külla Wõõrmünder ja Kohto mehhed piddid nüüd warsi nende ne seäduste järrele kohhut moistma nende meeste üle, kes minnewal pühhapäwal ollid jonud ja rido tõstnud: agga Josep tulletas nende mele, et ükski ei woi enne üht käsko piddada, enne kui temmale se käsk on annetud, ja et ükski enne ei olle nuhtlusse wäärt, enne kui ta ühhe kässo wasto on teinud. — Se nou siis iggamehhe mele pärrast olli: ja et nüüd kallis ilmoke olli, siis maenitses Josep neid, et nemmad hulgakeste piddid minnema wäljale, ja puusta maas ehk leppikus üht kohta wälja wallitsema, mis nemmad iggawesseks aiaks waeste põlluks woiksid seäda, et nemmad jo sel suwwel rukkid senna sisse woiksid mahha tehha. „Ma tahhan, (ütles ta) weel monned „head seädussed, mis rahwale kaswuks tulles„wad, ja mis ma weel sakssamaalt ollen meles „piddand, üllespanna: ja kui siis kegi nende

)(3 „wasto

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1792, lk. 19